

[Thestrup.]

sørge for, at de mennesker, hvis evner ikke ligger på studierne felt — de kan jo have og har jo meget ofte udmærkede og værdifulde evner på andre områder — ikke lokkes til at begive sig ind på denne bane med skuffelser og store økonomiske tab til følge.

Jeg har villet sige disse ting, for jeg har ligesom indtrykket af, at regeringen i sin planlægning — således som den er skildret i den beretning fra den højtærede økonomiminister, som vi har fået — ikke regner med, at der er andet at tænke på end udvidelser. Men nogle af vore foranstaltninger må dog også kunne føre til en indskrænkning i disse udvidelser. Plejehjem kan aflaste hospitaler; vor stærkt udvidede forsorg for børn og unge burde kunne indskrænke kriminaliteten med den følge, at udgiften til fængsler, politi og retsvæsen blev mindre; den gode behandling af syge burde dog medføre, at vi fik mindre sygdom, og revalideringen af invalider, at vi fik flere arbejdsdygtige.

Jeg vil derefter nævne et par ting, som finansudvalget efter min mening bør have opmærksomheden henvendt på ved gennemgangen af lovforslaget. Det første er, om der i vort administrative apparat findes ligesom forsteninger, stillinger eller institutioner, der engang har haft en opgave, men som nu ikke længer har nogen. Jeg vil nævne én institution, fordi jeg har nævnt den i anden sammenhæng, nemlig i den mindretalsbetænkning, jeg afgav i udvalget vedrørende planlægningslovgivningen. Det er de 14 fredningsplanudvalg; de burde for længst have været færdig med deres arbejde, de var nemlig aldeles ikke bestemt til at være permanente institutioner.

Dernæst vil jeg anbefale, at vi ser på de mange former for tilskud, der er fordelt rundt omkring. Gør de alle nogen nytte længere? Er der ikke en del af dem, der vel engang havde et fornuftigt formål, men som nu ikke længere har noget?

Inden for husleje- og boliglovgivningen har vi som bekendt en mængde forskellige tilskud. Det ærede medlem hr. Hastrup har foreslået alle disse afløst af ét, der virkelig imødekommer det, vi alle er enige om: at hjælpe dem, der ved tidens ugunst er kommet til at sidde i de alt for dyre lejligheder.

Jeg er ganske klar over, at en del af disse tilskud og vel også en del af de stillinger, jeg har omtalt, er lovbestemte, men det skulle dog vel ikke afskære os fra at beskæftige os med dem, hvis vi mener, vi her kan finde frem til fornuftige besparelser.

Må jeg til slut nævne nogle ganske konkrete forslag og nogle ganske konkrete ting.

For det første statsbanernes underskud. Hvad er grunden til dette underskud? Forholdet er vel det, at der er flere. Er nedlægnings tempoet for langsomt? Er det, fordi vi kun nedlægger delvis, idet vi nedlægger personkørsel, men bliver ved med at køre med gods? Er taksterne for lave, eller hvad er der i vejen? Jeg tør nok sige, at når jeg ser på de vogne, der kører i Vestjylland, så har jeg ikke indtryk af, at underskuddet skyldes utidig luksus.

For det andet er støtten til landbruget en stor udgiftspost. Den har vi stemt for, og den er nødvendig, som forholdene er. Men ingen kan bestride, at behovet for støtte havde været langt mindre, hvis man i tide havde erkendt følgerne af den tekniske udvikling og Europas markedsinddeling. Mit parti har gennem mange år talt for ophævelse af den forældede landbrugslovgivning, der forhindrer, at landbrugserhvervet som andre erhverv kan tilpasse sig de ændrede forhold. Problemet er jo, hvad enten man vil erkende det eller ej, at landbrugsproduktionen kan opretholdes med et langt mindre antal brug, end vi har i dag. Vi slipper ikke af med den statsudgift, landbrugsstøtten er, før vi har givet landbruget mulighed for en tilpasning til de nuværende og de fremtidige produktions- og indtjeningsforhold. Mit parti har i en årrække stemt imod statshusmandsloven og de årlige bevillinger i henhold til denne lov. Men mod vore stemmer har man fortsat bevilget midler til opretholdelse af landbrugsvirksomheder, der efter vor opfattelse har været med til at nødvendiggøre landbrugsstøttens store omfang.

Må jeg nævne Grønland som et tredje punkt. Når man læser om og hører om Grønland, er det, som om de meget store midler — op imod 300 millioner kr. — vi anvender deroppe, ikke hjælper. Vi hører i alt fald aldrig andet end kritik, og vi møder aldrig andet end krav. Jeg tror, der i vor befolkning er en udbredt vilje til at yde endog meget store beløb for at rette op på for-